

WRANGEL, ERIK

Fröken Snöhvits tragædia. =Anon=.
Stockholm, tryckt på Schneiderska
boktryckeriet åhr 1739

Schneider
1739

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

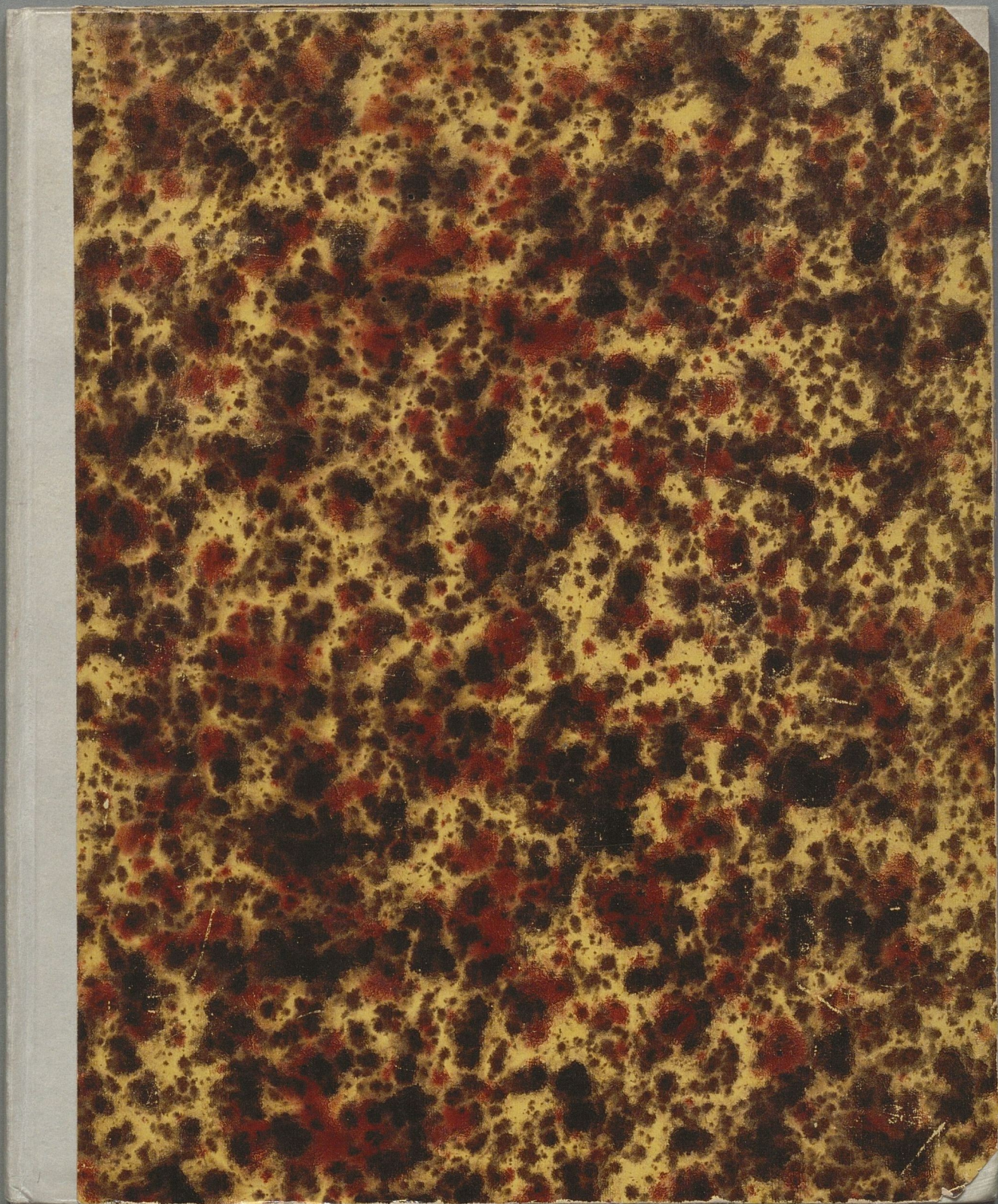
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

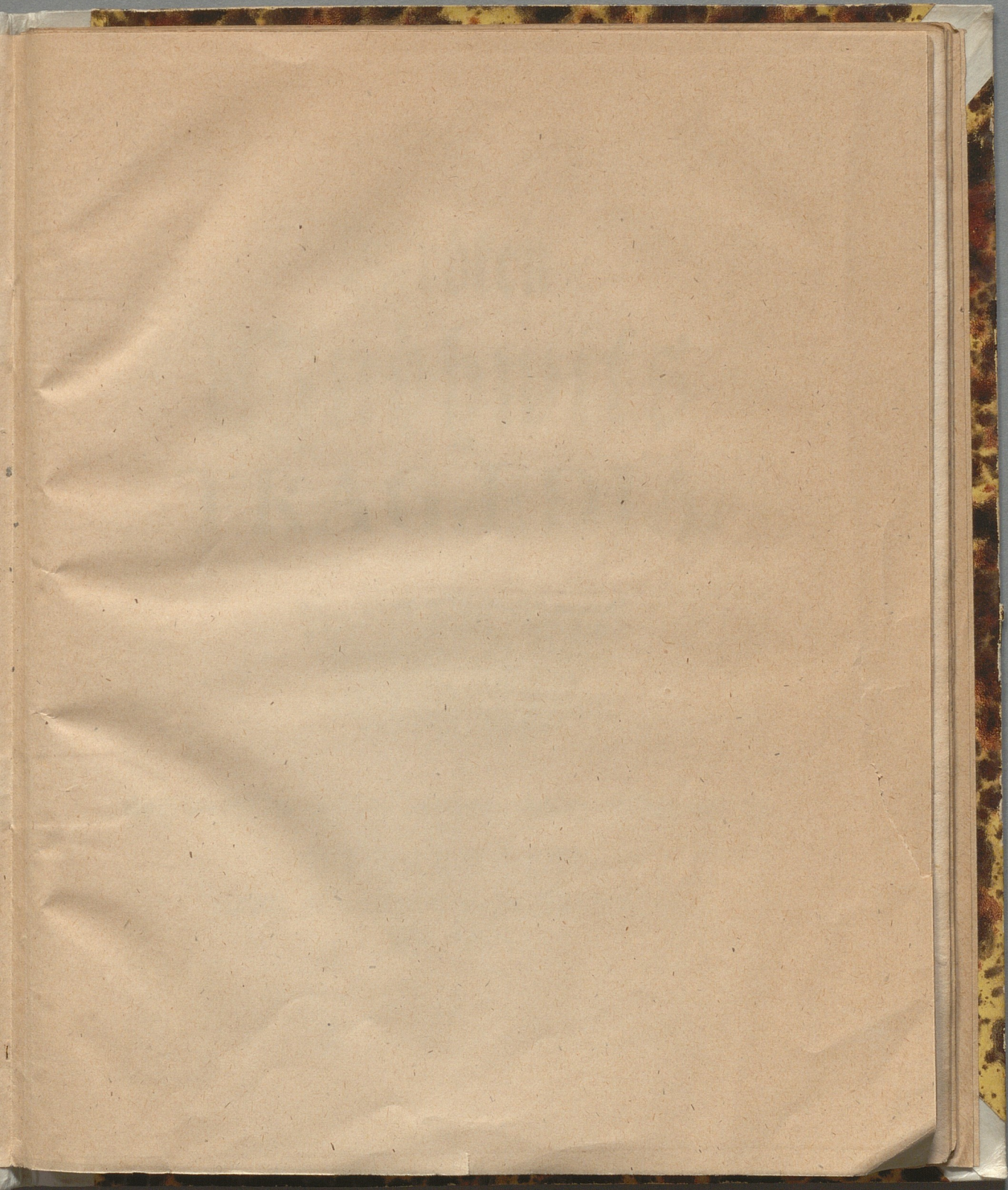

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Yitt. Ser.
Dram.

1700-1829

WRANGEL, E.

Strofen
Snøhwits
TRAGÆDIA.

SEOGHOLM,

Tryckt på SCHNEIDERska Boktryckeriet

Ahr 1739.

Fröken Snöhwits Saga,

Såsom

Den på enfaldigt wiss, och äfwen

På THEATREN

af

HARLIQUIN stelf förtäljes.

Det war en gång en Kung, som blef Anckling, och hade en enda Dotter, som het Snöhwit, och som hans Undersåtare sågo, at han lade sorgen alt förmycket på sinnet, så öfvertalte de honom, at Giffa sig igen: Då tog Han en Ancke-Drottning, som war en stor Trällpacka til Hustru, och den hade ock en enda Dotter, som war intet så wackar som Fröken Snöhwit; Nu hände sig, at Fröken Snöhwit skulle Giffa sig med en främmande Prins, och det förtröt så mycket Trällpackan, som hellre wille se sin Dotter Giff med den Prinzen, at hon förgiorde Snöhwit, och trälla Henne bort i en Jord-Kuhla, hwarest Hon skulle wara i Sju Uhr; Men det gick så olyckligt til för Trällpackans Dotter, at hon blef hafwande, och då hade Trällpackan ingen som kunde wisa sig i Dottrens ställe, och som ingen war henne likare än Fröken Snöhwit, derför måtte hon taga up Henne uhr Jord-Kuhlan, och då sade hon åt Fröken Snöhwit, at hon skulle gå och låta Wisa sig med Prinzen, men intet tala ett Ord med honom. Fröken Snöhwit for med Prinzen til Kyrcian, och under Wägen bad han Henne, at Hon wille siunga för honom några Wisor, eller förtälja honom Sagor, och då swara Hon så; Sju Uhr jag i Jord-Kuhlan satt, Wisor och Sagor jag förgat. Och dermed fråga Prinzen Henne: Hwad säten I min Fröken? A, jag talar med min Tärna, swarade hon: Och så kommo de förbi en Tall, och i den satt en Gidk och Gohl; Då sade hon: Här sitter du Gidk och galer i Talle, Hemma ligger Bruden får Barn i Stalle; Så fråga Prinzen åter

åter, hwad Hon sade: Jag talar litet bara med min Lärna, sade Hon: och ändteligen kommo de öfwer en Broo och sågo i Ahn två Anckor, som der summo, då sade Prinsessan: Här simmer du med Makan Din, När jag kommer hem, så mister jag Min, åter frågade Prinzen Henne, hwad Hon sade; men fick sanma Swar: Jag talar litet med min Lärna. När de nu kommo hem, och skulle gå til Bords, så stoffa Trällpackan bort Fröken Snöhwit, och wille hafwa sin Dotter til Bordet, och då märckte Prinzen någon åtskilnad, och sade til denne Bruden, til at försöka henne, om hon war densamma, hwad war det I sade mig, när jag bad Eder Roa mig med små Sagor och Wisor; Det kan jag icke minnas sade hon, utan jag måste gå och fråga min Lärna, och derpå gick hon in och slog Fröken Snöhwit och kiorde Henne at säga sig, hwad hon talte med Prinzen, och så kom hon in igen, och sade det Första, som Fröken Snöhwit hade talat; Siu Uhr jag i Jord-Kuhlan satt, Wisor och Sagor jag förgat; Sedan frågade Prinzen hwad hon sade, när de foro förbi den der Tallen, och då swarade hon öfwen som förr, och gick ut och slog Fröken Snöhwit, til des Hon sade henne, hwad det war; och när hon fick weta det, kom hon in igen, och sade: Här sitter du ic. Sidst frågade Prinzen hwad Hon sade, när Hon såg de två Anckor simma i Ahn, och då måste hon gå ut igen, och efter hon då war mycket ond, slog hon Fröken Snöhwit så förfräckeligen, at Prinzen fick höra Henne skrika, och när den andra kom ut, at säga honom Swar, sprang han ut at se, hwem det war, som fick Stryk, och fann Fröken Snöhwit, som gret, också tog han Henne och ledde in Henne til hela Sällskapet, och sade: Denna är min Brud och ingen annan! Kungen kände strart igen sin Dotter och der blef en stor glädie, men han wände intet igen, förr än Fröken Snöhwit måste säga, alt huru det gädd Henne, och derpå dömdo Konungen och hela hans Råd, at Trällpackan och hennes Dotter skulle slås ihjäl, war det icke rätt at dem? Och så är Sagan all.

Personerna: Skanfolcken.

AGENOR, en Kung, Fader åt Prinzeßan Snöhwit.
Prinzen af Tracien, Frihare til Prinzeßan Snöhwit.
PALÆMON, Kung Agenors Cansler.
En Trällkarl.
En ENVOIJE ifrån Ranunca.
En Dräng.

Swinfolcken.

Snöhwit Konungs Dotter.
RANUNCA Ancke = Drottning och Trällpacka.
CYANE Trällpackans Dotter.
SILVIA Snöhwits Cammar = Jungfru.
En Piga.

ACTUS

ACTUS I.

SCENA I.

KUNGEN, PALÆMON.

Palæmon.

S In Konung, som mitt Råd städz låtit sig
behaga,
Och som min Trogna Zell med Blida
ögon sedt,
Lär Rådigt nyta det, jag til at föredraga
Är nödgad af Ehrt Folck, som trågit derom bedt:
Den sorg Ehre Maj:t uti sitt hierta huser,
För en rätt makalös död Måka och Gemåhl,
Den gör at hwar och en af billig fruchtan ryser,
At des så dyra Lif och Hålsa slitt eij tål,
Och at den torde snart en Lefnads trä afkiära,
På hwilken hänger all wår wålgång macht och åhra.
Ehrt Folck wet, store Kung, at de Ehr Kiärlek åga,
Och råkna den en Skatt, som eij wårderas kan,
Dem är det och bekant, hwad deras Böner wåga
Och at Ehre Maj:t plå tal dem Rådigt an;

Ty understå de sig sin ðnskan at upååka,
 Som år, at deras Kung ååks taga sig en trøst,
 En hielp, en trogen Wån, som glådie kan upwååka,
 Och jaga bort all pust och ångslan uår des Brøst;
 De långta til at se en Herre, som de Wårda,
 Bli glad uti sitt Hus och låttad i sin hørda.

Kungen.

Palæmon jag wål wet din trohet altid søåa
 Mitt bästa, och at du tror det en Låkedom bli
 Emot min swåra sorg, men ach! mig tyckes si,
 Ut ett nytt Giffte mer, den samma skulle ååa;
 Ty aldrig får jag en, som liknar den jag mist,
 Och skull' jag sådan Dygd och Kiårlek icke finna,
 Så lår jag stundelig min saknad mig pååntuna,
 Ja och de kiåra ord, min Iris sade sidst:

Palæmon.

Ach! nåmnen henne ej, gløin hwad ej fås tillbaka,
 Min Konung, men gløin ej dem Eder ha så kiår,
 En Undersåtare:

Kungen.

Det som så rotat år,
 Kan man ej låttelig utur sitt minne skåa
 Det fordrar långre tid, doch wil jag tånåka på,
 Hwad du mig förestålt och søåa at förmå
 Mig sielf til ett beslut, som jag ogierna fattar
 Och som jag för ett twång, men ej för nõåe skattar;
 Jag ser här komma den, som år min enda Frøgd,
 Min Iris nåtta Bild, som kan min ångslan låtta,
 Af hwars åskådande jag aldrig mig kan Måtta,
 Prinåesån Snøhwit, som til alt, hwad godt år, bøgd,
 Lår wilja mig en stund des liufwa sällskap gifwa,
 Gact min Palæmon och låt oss allena blifwa.

SCENA

SCENA 2.

KUNGEN, PRINCESSAN ENDHWIT.

Kungen.

Du Bärla af ditt Kön, du all min tröst och ro,
 Välkommen Dotter min, jag längtar med dig tala
 Och har en wicktig sak, som jag dig wil förtro,
 Du som är alltid wahn mitt Hierta at hugswala,
 Som sockrar all min sorg, som lindrar mitt beswär,
 Säg med upriktighet, hwad jag af dig begär;
 Säg, skal jag Gifwa mig? Mitt Folck mig derom plägar,
 Om du min egen hug och tycke efter frågar,
 Så wet, det jag har lust at ända mina da'r
 Uti det stånd, hwari, din Mor, mig lemnat qwar,
 Och med dess hugkomst gie min sorg en dagelig söda,
 Ja, om sorg döda kan, at förja mig til döda.

Endhvit.

Mitt Hierta blöder när jag på den orsak täncker,
 Som Ehr min Kung och Fahr i så diuy ängslan säncker;
 Det gör mig nästan stum, så at mig orden tryta,
 Men tarar deremot uhr mina Ögon flyta,
 Doch war mitt upsat ej mig således at wisa,
 För den, som af mig bör ha fågnad tröst och lisa.
 Om min Bön giälla kan, så täcks min Fader gödra
 Allt, hwad som tienna må dess sorg til at förstöra,
 Som öka kan dess da'r förmedelst sinnens ro,
 Hwarpå mitt nöje och min wälfärd månd' bero.

Kungen.

Din ömma Zell för mig kan annat swar ej gifwa,
 Uppå en Fråga, som är swår at swara på;
 Men Himlen wet, at om jag kunde Lycklig blifwa
 I annat Gifte, skull jag det doch ej ingå:

Om

Om du, mitt k ara Barn, dermed ej n gder wore;
 Om Lyctan, på en gång, mig all sin h fwoor bore,
 Och jag ej finge lof at dela dem med dig,
 De skulle sannerlig alskintet s gna mig
 F rdensskull må du tro, at hwem min Maka blifwer
 Om hon ej älskar dig:

Sn h wit.

Ehr k arlek noggsamt gifwer
 Mig derom säkerhet och mig all skr ct beta'r
 F r Stiuf-Mors namnet, när jag har en sådan Far.

SCENA 3.

KUNGEN, PAL MON.

Pal mon.

Jag borde ha fördrag, Ehr  samtal at f rst dra;
 Men nödgas nu dertil, utaf en Envoije,
 Som hos Ehrs Majt  wil sin upwachtning g dra;
 Kungen.

Hwad wärf kan han w l ha, jag måste honom se,
 Far w l Prin essa:

Till Pal mon.

Låt Gesanten komma in

Kungen allena.

Jag wet ej hwad det war, som rörde alt mitt sin.

SCENA 4.

KUNGEN, PAL MON, ENVOIJE.

Envoije.

J  Eders Majt   r jag befalt at b ra
 Min Drottninges hälsning, som derjemite m nd begära,
 At fritt Passera få igenom dessa Länder
 Och s ttia Resan fort, den hon nu har f rh nder.

Kun=

Kungen.

Förr än jag swara kan på det som hon begiär,
 Lär J ett neka mig, at weta hwem hon är
 Och hennes egit Namn, - - - -

Envoije.

- - - - Det är kiändt ibland alla,
 Ranunca heter hon och hafwer at befalla
 Egyptens fagra Land, des Macht sig wida sträcker,
 Men des beröm alt up til Stjerne=Hwalfwet räcker.
 Hon är nu Uacka med en enda Dotter lemnad,
 Som sielf Naturen til sitt Mästerstycke ämnat.

Kungen.

Såg henne ifrån mig, at hwad til Tienst kan wara
 Uti mitt Rike, skal för henne ické sparas
 Och at jag, önskar det hon låto sig behaga,
 At här uti mitt Hof sig någon hwilo taga.

Envoijen.

Jag går, med Nöje, at gie henne detta swar,
 Som jag är wis, det hon med Tacksambhet uptar.

Envoijen går ut.

Kungen til *Palemon.*

Strem är då denne Fru, såj har du dig bekant
 Des wäsend? Jag har ett hört nämnas en Ranunca.

Palemon.

Folck talar mycket, men måst det som ett är sant,
 Hon mächtig är och wis; Doch wilja några gluncka,
 At hon med Trulldom kan alt hwad hon wil utföra.

Kungen.

Des Wisheit lär hos Folck en lik Inbillning gidra,
 Så och gif Ordres, at hon så mottagas må,
 Som hennes Höghet och min egen kan anstä.

ACTUS II.

SCENA I.

RANUNCA, CYANE.

Ranunca.

Sitt sändebud har mig det swaret återbringat,
Som jag mig wäntat och, at Kungen sig bes-
tingat

Den Ubran, at jag i des Hof mig uppehålla
Och hwila måtte; si, det mänd' min Trullkonst wälla,
Hon skal wäl gidra mer, som jag dig wil förtälja,
Ty Kungen har tått hug, sig en Gemåhl at wälja
Och nu skal han at mig en sådan Kiärlek fatta,
At han, at blifwa min, skal för sin Lycka skatta;
Men först så måste jag en bättre Skapnad taga
Och mina rynkor med min ålder mig afdraga;
Dertil hör mycken konst, och nödgas jag mig kalla
Til hielp de andar, som plår aldrig mig undfalla.
Du är ej heller skön, men bör det likwål blifwa,
Och Kungens Dotter ej i Fågring estergifwa.

Cyane.

Jag hade äfwen tänckt derom ödmjukast be,
Men märcker, at min Mor wil alt obudin gie.

Ranunca.

War tyst och intet rädd, jag wil nu straxt begynna,
At stämna dem, som sku' mitt anslag krafftigt gynna.

Här Musicerar och imedlertid gör Drottningen med sin Kläpp ringar
omkring sig och Dottern.

Ranun-

Ranunca.

J andar, hwilkas hielp mig ännu aldrig truttit
 Och jag i lust och nöd til öfwerflöd har nüttit,
 Uet! wisen Eder nu och hören hwad jag ber
 Mitt upsåts framgång står allenast nu hos Ehr;
 Tagen bort den mörcka hy och dese diupa forar,
 Som ären på mia plögt och gifwen hwad som dårar
 Så många Hiertan, en ung Fågring, glättig Mine,
 En Rosensfärgad kind, en hud båd hwit och fin
 Och gidren Dottren min så skön, at hennes like
 Må icke funnen, bli i många Kungarike.

En Hop med Eldar wisa sig samt fula Figurer.

Andarne swara i Sång:

Ja, wi wilja sända
 Ehr den Krafft at tända
 Allt i Kiärleks Brand,
 I flu' och så båda,
 Giffnas och så råda
 Uti detta Land.

Här danhas en Entré.

Cyane.

Skal utan uppehåll man ställa Resan fort
 Til Kungens Hof och tro den Lofwen de oss giordt.

Ranunca.

Ja! ty jag wet, at de sin lofwen riktigt hålla.
 Kom nu, min Dotter, klåd dig wackert, ren och snygg;
 Hur mången, som, lik mig, är gammal fuhl och stygg,
 Skull' önska at hon sig til Skönhet kunde trålla.

ACTUS III.

SCENA I.

KUNGEN, RANUNCA, SNÖHWIT.

Här höres Trumpeter och annan Musikke.

Kungen.

M Eders Maj:t har welat mig besöka,
 Det fågnar mig så högt, at ingen ting kan öka
 Min Glädje, om eij det, i fall hon täcktes dröja
 Här någon tid at sig med min undfågnad nöja.

Ranunca.

Man för otacksamhet mig billigt straffa bör,
 Om jag eij woro nögd, at så mottagen blifwa.
 Den heder man mig gör, är, om jag säga tör,
 Långt, större, än man at en främling borde gifwa;
 Ehr Adelmödighet sig wisar på alt sätt
 Och jämwäl i en Bön, som är så ganska lätt
 At efterkomma; Men får jag nu Lof at weta,
 Om denna Sagra Mö eij, Snöhwit mände heta
 Hwars Dygd och Skönhets pris har alla Land upfyllt.

Kungen.

Ja, det är Dottren min;

Ranunca.

Det är eij oförskylt
 Prinsefa, som Ehrs Lof i ryckets mund fring farit
 Och måste jag tillstå, at rycktet sparsamt warit
 Och at jag finner mer, än man mig hafwer sagt;
 Naturen synes ha alting Ehr underlagt.

End=

Snöhwit.
 Jag blygs at höra, det jag aldrig kan förtiena;
 Men ser en Skönhet som mig wida öfvergår,
 Och Henne likt beröm fast mer än mig anstår
 Jag likjom Månan måst mitt Skien af Henne låna.

Kungen.
 Är Eders Maj:t ej mera rik än jag
 Är det dess enda Barn?

Ranunca.
 Jag wille denne Dag,
 Ej nämna min Förlust, men nödgas likwäl swara,
 Att jag har ödets Rijs och hårdhet måst förfara
 Och har ej mera qwar af hwad jag älskat har,
 An denna Dottren, som och liknar måst sin Far,

Kungen.
 Ett lika Öde of förfölgt, men låt of glömma
 All sorg, ja söta, at om mödligt är, den glömma,
 Tacks Eders Maj:t min Lustegård beståda.

Ranunca.
 Det är mig ej emot, jag wil Ehr låta råda.

SCENA 2.

PALÆMON och DRÄNG.

Palæmon allena.

SJag tucks at Kungens mine är worden hel omvänd,
 Sen denne Drottning är uti dess Hof anländ,
 Dess ångsbesfulla sinn' syns lidana någon Lida;
 Mån han utwärtas sig allenast nögdet Wiså,
 Ell' skulle jag wäl tro, at nya Band uplösa,
 De förra och all sorg så snart uhr hiertat lösa?

Det tycks gå något fort, doch ware hur' det wil,
Om jag man märcker det, så lär jag hielpa til
Ty Ritets styrkel af des sorg: hvem kommer här?

Drängen.

Kommer in och säger:

En främmand' Herre har nu låtit för sig båda
Att han åstundar få besöka Eders Nåde,
Ty lopp jag genast hit:

Palæmon.

Har du ej fått erfara
Hvem som den Herren är:

Dräng.

Jag har nog swårt at swara
På denna frågan, ty des namn war ej så lätt;
Han war från Tracien om jag kan minnas rätt:

Palæmon.

Jo du lär tala sant, gå dit på mina wagnar,
Och säg des ankomst mig heli hierteligen sågnar,
Och at jag des besök med nöje tar emot;
Dröij intet, utan wijs, at du är lätt på fot.
Om detta sände=bud har man mig ren förkunnat,
Men hwad det söftar på har jag ej än utgrundat.

SCENA 3.

KUNGEN, PALÆMON.

Kungen.

Will west Palæmon at jag har til dig min lit
Och mitt förtroende, ty wil jag dig uptäcka
Den eld, som i mitt bröst Ranunca mänd upväcka,

Jag

Jag är sielf hel bestört och wet eij at beskriwa
 Hur' wid des åsyn jag mig kiände röder blifwa.
 Den ångslan, hwarutaf mitt matta sinne qwaldes
 Och som, från Iris död, diuvt i mitt hierta dwaldes,
 Förgick mig i en blix, brå kärlek rummet tog,
 Som med en häftig storm förnuftet nederflog,
 En brinnand åstrå mig nu lennar ingen hwila,
 Mig tycks jag kan eij nog til nya Bojor ibla.
 Jag tror mitt hierta är af Iris kärlek brändt
 Til skidre, efter det så hastigt blir uptändt;
 Jag wille hafwa råd af dig, men måste finna
 Min sukdöm alt förstärkt, at kunna öfwerwinna
 Ell' taga någon bot, ach! hwad omwärling skiet
 Uti mitt wäsend, ach!

Palemon.

Min Herre såg eij mer
 Jag märckte straxt det wäld Ranuncas ögon gjorde,
 Fast än af wördnad jag derom eij nämna torde;
 Men, om jag icke mig en falsk tubillning gör,
 Så är jag wiss, at den, som Eder ro förstör,
 Är sielfsiver icke fri och at hon öfwen känner
 Den låga, som hon tändt och som Ehrt Hierta bränner.

Kungen.

Ach! wore jag så säll, jag skulle denna dag
 Tilstå min swaghet och begiära des utslag,
 Men sij, jag dröjer här och hon är nu allena;
 Jag wil försöka at utforska hwad hon menar.

Palemon ensam.

Jag gifva alt försant, men huru kan det skie
 At i ett ögnablick en Man skall så ombytas?
 Man må med fog at all Mankidnets swaghet se,
 Det kallas starkt, dock kan utaf ett intet bytas;

En

En liten ögna-giänts, en mild uppsyn kullslår
 Den hiefsiver tror at han på fasta Sötter står;
 Ja, denna stolta Fru med fog ju säkka kan
 Min Seger war mig lätt, jag kom, jag såg, jag wann.

SCENA 4.

KUNGEN, RANUNCA.

Kungen.

Jag har ej varit glad ifrån den dag jag saknat
 Min kistwa Iris och tils Lyckan förde hit
 Ehr, sköna Drottning, då jag lika som upvaknat
 Ufur en sorge=dröm, i hwilken jag med flit,
 Mig söfwat, i det hopp, at sorgen skulle föra
 Mig snart i Grafwen, at min Iris sällskap giöra;
 Men samma stund som jag Ehr sagra Ögon såg
 En onaturlig kraft i dem förborgad lag,
 Som rörde så min Siäl, at jag på en gång glömdo
 All orsak til min sorg, och at jag hief fördömdo
 Min förra lefnad och min sökta ängslighet,
 Jag kiände något strart, det jag ej nämna wet
 Med annat namn, än som en häftig kärlets låga
 Om jag misshagar Ehr, min Drottning at jag wåga
 Utsäya detta Ord, så är jag at beklaga,
 Doch kan Ehr wrede ej min Kärlek mig betaga,
 Jag har wäl motstånd giordt och den at qwäfja sökt;
 Men sunnit, det han sig doch stundeligen ökt,
 Act min Prinzeß! såg ett Ord, som gier mig Lisa,
 Jag lefwer eller dör, alt som I Ehr tacks wisa.

Ranunca.

Om någon stund min mund til detta talet tigger,
 Om någon Rådning, i mitt ansichte upstiger,
 Af häpenhet, så är det ej at undra på,
 I ty jag finner det all wäntan öfwergå;

Fast

Fäst af Högachtung och af Wänskap jag ärfart
 Långt större prof, än som jag tyckt mig värdig varit,
 Har jag doch aldrig tänkt, at nåsin vinna mer
 Ell' at ha skönhet nog, til at behaga Ehr,
 In mindre til at i Ehrs Hierta Kiärlek värcka,
 Som Eders Maj:t nu lätit mig förmärcka;
 Och skönt Cupido mig häri stor heder gör,
 På hans uprichtighet jag doch ej bygga bör,
 Ty hans okynnen och försät är mig bekanta;
 Han förer ålfare som ofrast på det branta,
 Och när han hastigt gör ett sär, så har man sedt
 At det är sällan diupt; fast det liäns mycket hett
 I början; ja han plå dem ofta sielf förbinda,
 Och öyna synen, sen han dem en stund förblindat.

Kungen.

Nej min Prinsessa, nej, jag känner allt förwål,
 At jag är särad diupt och innerst i min siäl.
 Om det en blindhet är, för Ehr af Kiärlek brinna,
 Så är jag nögd at ej min syn mer återwinna.

Ranuncæ.

Jag ber, Ehrs Maj:t täcks ej förhastig sig,
 Men taga någon tid, at låra känna mig,
 Ehrs hierta är för mig, en stor och dyrbar gåfwa;
 Men det man obetänkt och hastigt plågar lofwa,
 För sedan ångras och hwad jag en gång har fått,
 Det wore mig förswårt, at mista lika brätt.

Kungen.

Min Sköna Drottning, lät all säfång fruchtan falla,
 Ell' om jag understår mig den en undsnckt kalla,
 Förställen Eder ej med höflig ord och skämt,
 Mitt hierta är förhärdt af Edra Bokor klämt;

At nåja sig så lätt. Om jag har mig förkastat,
 At gie min Kiärlek kund, bör den då bli förkastat
 Bör det som ej är mitt, men wäl Ehrs eget fehl?
 Hwi gifwen I mig ej deraf en måttlig del?
 Hwi brinner Hiertat mitt, utaf så håstig låga,
 När Ehrs är kalt som Is och känner ingen plåga!
 Men ack! jag ser förwål at det af Ehr försinås
 Och at des öde blir, at uti sorg förgås.

Ranunca.

Om det anstodo mig så skulle jag Ehr swara,
 At Eders Maj:t ej torde ensamt wara
 Så öfwerblad af Cupidos snälla stätt
 Och at jag känner den, som fått ett lika mått
 Af denna siuka; Men ehur jag wille wäija
 En slik bekiännelse, så nödgas jag at sälja
 Det jag, med nöije, har utaf Ehr Mund förspordt,
 At jag mer Lycklig är, än jag mig lofwa tordt,
 I det jag älskas af en Prins som jag högst skattar
 Af alt hwad Jorden bär och Himmelen omfattar.

Kungen.

Ack Klönse! Stüt ej up, at mig Lycksalig gidra
 Gif mig Ehr täcka hand och lät mig genast föra
 Min Brud til Templet, at der knyta til de Band
 Som ej sku lösas, för'n i Jordens kalla sand.

Ranunca.

Skull' det wäl sticka sig, och borde wif ej dricka?

Kungen.

Ack neij! Jag kan båd mig och alt mitt Folck förnöija
 De längta at få se en Drottning wid min sida
 Och jag wil heller dö, än något upståf lida.

Ranunca.

Så kom jag går rätt nögd hwart min Kung föra wil
 Mig, som self längtar at få höra Honom til.

SCENA

SCENA 5.

PISA och DRÄNG.

Pigan.

Är du Pär intet hört hwad nytt som är på färde;
Ett nytt som räknas kan för nytt af största wärde.

Drängen.

Hwad då, du torde wäl ha drömt om mig i natt,
Ell' huru, säg mig, har nu klärlet fått dig fatt?

Pigan.

Uck! hur du talar tok, neij, Kongen wil sig Gista.

Drängen.

Jo, derom lär han sig för dig wäl welat skrifa.

Pigan.

Jag säger det är sant, han nu til Templet går;
Wijd detta laget hon Guld-Cronan på sig får.

Drängen.

Hwem är den hon som hon skal hafwa til sin Måla?
Den lär min saun förstå wäl Bränna, Brygga, Baka.

Pigan.

Om Drottningen giör det, hwad skull då Pigor giöra?
Men jag kan märcka at du wärdar dig ej höra.

Drängen.

Jo, jo, säg hwem hon är och huru Bruden heter,
Om Bröllof skier i dag, om jag deraf blir fet.

Pigan.

Det är den Drottning, som så nyss hitkommit har:

Drängen.

Twij dig, som icke mig så snart på orden tar,
Om du had' giordt som hon, för Tio Månar sedan,
Had wij hwarannan fått och haft nu två Barn redan.

Pigan.

Nej Kungar ha sin sed och wij måst tågligt gå.
 Wij kunna alt för snart, kanske hwarannan få.

Drängen.

Kom gör nu slut derpå, säg du wil bli min Drottning,
 Den första Månad ska du äta bara Honing;
 Men sedan, tyft, jag tror Prinzhessan kommer här
 Nu skynda, gif mig swar:

Pigan.

Sarwål min goda Pär.

SCENA 6.

SNÖHWIT, CYANE, SILVIA.

Snöhwit allena.

Himmel! är det du som detta wärld har drifwit
 Och ditt fördolda slut så hastig wälskan gifwit,
 Så är jag nögd dermed och wördar ditt behag,
 Jag bör då wiserlig med ängslan ha' fördrag;
 Men låt min Blödigh t dig ej til wrede reta,
 Jag kan ej hålla qwar de rare floder heta,
 Som minnet af en Mor, så From, så Einf och Kiär,
 Utrycker, fast än Hon förlängst i Grafwen är;
 En annan nu des namn och ställe mände fylla
 Men, ach! kan hon wäl sig om SNÖHWIT lika hylla,
 Hon hafwer ett Barn sielf, ett Hierta och ej fler
 Hur kan hon älska mig! jag bör ej wänta mer
 Än hwad naturligt är, rätt kärlek kan ej delas,
 Om flere älskas, måst det wist för någon felas,
 Wäl jag ej hatad kan min Lycka kallas stor:
 Det endaste som på min egen flit beror.

Ur wackta mig at ej förtiena des ofynne,
 Hon skal stads finna mig uti ett wänligt lynne,
 På wördsam lydnad skal ej heller wara brist,
 Hon skal ej märcka, at jag förjer Den jag mist,
 Om det mig möjligt är? Och kan jag detta givra
 Så får jag se'n des hat på Lyckans räkning föra
 Och ej min egen; Men I Gudar står mig bh
 Uti mitt upsat, at jag blir från ofärd fri.

Silvia Kommer in.

Prinseß Cyane, uhr hwars Dgon glädien lågar,
 Ehrs Höghet söker och mig efter henne frågar.
 Hon lär wist komma hit at säga det hon är
 Til hiertat sådan, som det namnet hon nu bär.

Hon går ut.

Cyane Kommer in.

Prinseß, hwilken jag den Ubran får at kalla
 Min kiära Syster, o at det Ehr kunde falla
 Så liuft på tungan och i hiertat Ehrs så sött,
 Som det mig faller; at min kiärlek bleswe mött
 Med lika, skulle jag mig mer än Ecklig tycka
 Och denne förefatts diupt i mitt sinne trycka,
 At håldre dö än med ett Ord misshaga Ehr.

Snöhwit.

Min Syster stadna här och hören mig, jag ber;
 I förekommen mig uti min Skyldighet
 Och säffen mig de Ord, som jag dock nogsammt wet
 Mig mera höfwas, ty jag är den som måst winner
 Igenom ett Förbund, för hwilket jag ej hinne
 Nog tacka ödet, som sig wisar blidt igen
 Och skäncker mig, i Ehr, en Syster och en Wän.

E s

Cyane.

Cyane.

Men ach! hwar blifwer alt hwar åt jag mig så gläder
 När jag besinnar mig, är det en Dunst, ett Wäder,
 Om hwad jag hört är sant:

Snöhwit.

Jag bäswer wid Ehrs tabl.

Cyane.

Ja, det förbyter och mitt nöjje uti qwahl.

Snöhwit.

Min Syster säjken mig hwad ondt som är på färde.

Cyane.

Nej, det är intet ondt, J ä' hwarannan wärde.
 Wet ej min Syster af de Tracers Envöjje,
 Hans ärende och hwad förändring det kan gie
 Uti Ehrs tillstånd?

Snöhwit.

Nej, men hwad det mände blifwa,
 Så kan det intet mig ifrån Ehrs wänskap rifwa,

Cyane.

Ifrån Ehrs sällskap kan det dock mig skilja sä,
 It jag des sötma knapt en dag skal smaka sä.

Snöhwit.

Ehrs godhet är förstor; Men det som är i ämne
 Kan ofta ogjordt bli, ty är bäst at wij lämne,
 Det alt til tiden; Låt mig städz Ehrs ynnest ha
 Och låt ej någon ting mig sådan skatt beta.

Cyane.

Den samma Bön wil jag min sköna Syster gödra;
 Min Trohet skal ej förr än med mitt Lif uphöra.
 Jag måste på en stund gå från min Syster bort:

Snö-

Snöhvit.

Min Hiertans önskans är, den stunden blefve kort;

Silvia til Snöhvit.

Jag undrar om den Frögd som denna Dag upväcker,
I hela Hofwet, til Chrs Höghets bröst sig sträcker,

Snöhvit.

Ja wist det gläder mig, at se min Fader nögd,
Och derfor tar jag del uti en allmän Frögd.

Silvia.

Det swaret wore nog mitt förwett at affpisa;
Men den Förtrolighet Chrs Höghet plågar wisa.
Sin Dienarinna, gör at jag än fråga för,
Om ej ett Stiuf=Mors Namn des sinne något rör.

Snöhvit.

Des rörelser får jag för dig ej längre gånna;
Du gifar sant och kan ej utan orsak dömma.
At jag mig ängsla bår, min Fader har nu glömt.
Sin sorg och kånstie alt hwad honom varit ömt.
Och kiärt, han har nu Fäst sitt Hierta til en Måka.
Som ingen Omsorg har mitt bästa at bewaka,
Men som, ty wårt, twårt om, lär högst beflita sig,
At dra hans Kiärlek til Cyane ifrån mig;
Och skulle icke det mig i förtwiflan kasta.
Som har min Far så kiär:

Silvia.

— — — — — Och låt oss icke hasa:

Med slikt omdömnne; jag tror Drottningen blir god
Och at hon älskar mer sin Man, än som sitt Blod.
Om Fadren älskas, kan ju Dottren icke hatas.
Jag har wäl offta hört, hwad om en Stiuf=Mor pratas,
Men tror ej hwar och en af lika sinnelag,
Ej heller denna Fru utaf det wärsta slag.

Ende

Snöhwit.

Det lär snart wisa sig. Sök at du igen finner
 Wår Cansler, efter som jag äfwen mig påminner,
 At jag med honom har at tala; laga ja
 At icke hans besök til mig mistänckas må.

Snöhwit går ut.

SCENA 7.

SNÖHWIT, SILVIA, PALÆMON.

Silvia.

Jag skulle söka Ehr, min Herre; wänten här,
 Tills om Ehr ankomst jag Prinsessan Tidning här.

Palæmon ensam.

Planeten Venus lär i denna Dag regera,
 Det är eij nog min Kung med Drottning sig försedt
 De Tracers Monarch, hwars Wänskap wij wårdera,
 Har, genom sändebud, om wår Prinsessa bedt,
 Han wil sin enda Son med sköna Snöhwit Para;
 Kan större Lycka stie, kan mera Glädie wara?
 Hwad styrcka får wårt Land igenom detta Gifte;
 Der följer långlig Frid uppå slikt Wapensifte;
 Jag måste genast gå min Herre det at båda
 Samt skaffa nöysamt swar och ja; om jag får råda.

Snöhwit möter Palæmon och säger:

Palæmon, trogne Wän utaf min döda Mor,
 Och äfwen utaf mig, som jag i sanning tror,
 Säg mig upriktigt, hwad de Tracers Envöije
 Annålt, I må med skäl mig del derutaf gie,
 Ty man mig redan sagt, at det mig angå torde.

Palæmon

Palemon.

Uit Konungen jag först des Bårfs berättas borde,
Men som Ehrs Höghet wil nu det utaf mig weta,
Så understår jag mig ej ursäcker framleta;

Men skal berättas hwad mig derom är bekant:

De Tracers Koning har igenom sin Gesandt,
Begiärt Ehrs Höghet til des enda Sons Gemål,
Och teckn, at det är hans önskans högsta mål,
Wil, på det minsta hopp, som derom gifwas må
Den unga Prinzen sielf bemöda sig at få
Ett gunstigt swar, utaf Ehrs Höghets egen Mun
Och sig Personligen insinna samma stund;

Han lär til äfwentyrs wäl wara med i följe,
Fast under annat Namn och Klädnuad han sig dölsjer.

Snöhwit.

Jag har hört mycket godt om denne Prins berättas.

Palemon.

Han kan i lika Rang med store Hieltar sättas,
Hans hurtiga Gestalt och Fägring lemnar jag,
Hans milda åtbörd och hwad mer som gier behag;

Men hans förstånd och wett hans manlige bedrifter
Har bygt hans åbra och upfyllt de Kärvas Skrifter;
Han i sin Ungdoms währ har flera Lagrar wunnit,
Un många Hieltar som til högsta åldren hunnit.

Snöhwit.

Om han är sådan, som I sägen honom wara,
Så skal jag blifwa nögd med hwad min Far täcks swara.

Palemon ensam.

Det är mig kiärt at jag så wida wägen banat
Til detta, ty jag må bekiänna, at mig anar,
Som skulle Drottningen, ett Stief-Mors Hierta få
För wår Prinsefa; men jag skal til Kungen gå.

D

SCENA

SCENA 8.
RANUNCA, CYANE.

Ranunca.

Det war wist Cartheler'n, som gick til at kundgöra
Sin Kung det nya, han af Envöijen fått höra;
Men han wet ej, at jag ett annat upsat har
Som skal kullstöta hans, om jag mig ej bedrar;
Jag bör dig det förtro: Jag wil at du skal winna
Den Prinzens Hierta och at Snöhwit skal förswinna;
Hon skal på denna stund i en Jord-Kuhla föras,
Och detta Sisternåls förslag af mig förstöras,
Om jag ej med min Konst kan bringa det til wäga,
Ut du i Hennes stad får denne Herre äga.

Cyane.

Min Mor, den omsorg, som J för min Wälfärd dragen
Gör, at jag, utaf Frögd och ärfånslö betegen,
Ej kan med tienlig Ord min Tacksamhet förklara;
Men törs jag fråga, om det kan ske utan fahra.

Ranunca.

När äbran köpas skal, så är hon alltid dyr;
Den dertil åtrå har, för fahran intet styr.

Cyane.

När Snöhwit saknas, hwad omdömmen lära fällas?

Ranunca.

Hos en förlibter Kung de lära föga giälla.

Cyane.

Men Prinzens önskan är, at Kungens Dotter få.

Ranun-

Ranunca.

Du är ju Henne lik, han skal sin dnfkan nå,

Cyane.

Ach nej, min Mor Hon har i skönhet eij sin lika.

Ranunca.

Han har eij Henne sedt och kan så lätt besvikas.
 Alt är wäl öfwerlagt, mitt upsät skal gå fram;
 Jag ler åt fahran och förachtar blygd och skam.

Cyane.

Jag lemnar alt uti Ehrt kloka råd och händer,
 Som lär bestyra om hwad til mitt bästa länder.

SCENA 9.

ENDSWITZ, SILVIE.

Endswitz.

SEij min *Silvie*, jag har mist min rätta Mor;
 Jag märcker nog hwad i min Stiuf-Mors hierta bor;
 Med en förstälter Mine och åtbörd hon wäl wil
 Insöfwa mig, men jag har ingen tro dertil.

Silvie.

Hon ser så wänlig ut, skull' hon wäl falsker wara?

Endswitz.

Jag säjer dig rent ut, jag Leswer uti fahra,
 Och at jag taler sant du snart förnimma tör,
 Om Himlen mig eij bort från denne Orten för.

Silvie.

Jag tror en unger Prins lär då Eje Angel blifwa.

Enöhwit.

Ej min Silvia du wil altid narri drifwa.

Silvia.

Nej, min Prinsessa, jag har sedt de Traciers Prins
Och tror at ingen mer af Kunga Slächte fins,
Som Ehr, så wärdig är, och om jag Enöhwit wore,
Så sörgde jag ej, at jag med den Herren fore
Til werldsens ända; men jag kan wäl säja mer;
Jag wet at Kungen, wil i dag förlofwa Ehr.

Enöhwit.

Ja du wet altid nytt, doch nytt som ofta felar;
Jag är osäker hur' som Lyckan med mig spelar;
Me i aldri, i ad' jag trodt jag skulle önska mig
Långt från en Far, som mig har älskat hiertelig
Och från ett Hof, der jag min lefnad har tilbracht;
Orsaken dertil är, hwad jag dig redan sagt.

Silvia.

Men när J Resen bort, glöm ej Silvia qwar,
Som saknar hwarcken Hof, ell' Kung, ell' kärlig Far.

Enöhwit.

Jag går til Kungen och du kan fördröja här,
Sami komma efterår, om jag för länge är.

Silvia.

Om Gudar menlös Dygd och Fromhet skall belöna,
Så måste Enöhwits Lif med skändig wälgång krönas.

ACTUS

ACTUS IV.

SCENA I.

KUNGEN, PALÆMON.

Kungen.
 Och fins min Snöhwit ej, hur har Hon så föresvunnit?
Palæmon.

Man har sökt öfwer alt, men Henne icke funnit;
 Ja, Hennes Tienste-Mö, otröstlig, wet ej mer,
 It säja, än at Hon gått, til at söka Ehr.

Kungen.
 Männ' misnögd, med det wahl jag giordt, Hon flykten tagit
 Och för en Stiuf-Mors hat i förtid undandragit?
Palæmon.

Det skulle jag ej tro, ty Hon war säker nog
 Om Edert hiertelag:

Kungen.
 Kanstie Hon illa tog,
 It jag til Traciens Prins har ämnat Henne gifwa.
Palæmon.

Nej; Hon har warit nögd at des Gemähl få blifwa.

Kungen.
 O Himmel! skal jag så det Kiära Barnet missa;
 Mitt hierta må af sorg och ångstan sönderbrista,
 It jag skal lefwa och ej få min Snöhwit se,
 Den enda Kiärleks Pant jag af min Iris uttit,
 O! at den bleka död oss gömde alla Tre.
 Så hade jag en gång mitt grymma öde slutit.
 Ach! wille doch mitt qwahl mig smart i Grastwen föra,
 Så kunde det mig nögd i deras sällskap gödra.

Palamon.

Min Herre sorgen ej, hwem wet hwad hända kan:
 Jag wil nu fara bort til en högt uplyst man,
 Som, med sin trälldom, kan förbolda ting upträcka,
 Jag wil si huru långt des konst och macht kan räcka;
 Emedlertid ber jag, at ingen weta må
 Utaf min Resa och hwad wägar jag wil gå.

Kungen.

Ach! Res min kiära Wan och kom igen med fågnad,
 Min wälfärd och mitt Lif jag dig då skal tilägna.

*Palamon går ut.**Kungen allena.*

Just då jag mente, at sig Lyckan blider tedde,
 Hon i sin widrighet, helt stadig mig beredde
 Den största sorg, som kan ett Faders hierta sára,
 En sorg, som är för het, at swalckas utaf tarar;
 Ach! Lycklig den med gråt, sin ängest kan utwisa,
 Den wet af föga ondt, men känner mycken Lifa.

SCENA 2.

KUNGEN, RANUNCA, CYANE.

Ranunca.

Jag hafwer helt bestört ett nytt ondt höra fått:
 At sköna Endhwit är i Hofwet ej at finnas,
 Just när min glädie Sol har börjat at uprinna,
 Måst jag ärfara ett olyckans dunder stätt;
 Ehrs Maj:t kan ej des Saknad mer behierta
 An jag, jag känner bäst båd' min och Eder smärta;
 Jag war i hopp at ha i dag en glädie dag,
 Men märcker det ej är så Gudarnas behag;
 Jag borde trösta Ehr, men sielf otröstelig
 Beklagar Eder sorg och ännu mera mig;

Eh

En jag en Främling, som så nyss Ehr Drottning blifwit
 Lär finna at alt ondt skal blifwa mig til skrifwit;
 Det tör wäl wara den som wrängsint säjfa lär:
 Til Hennes flyckt ell' död en Stiuf-Mor skullden är
 Fast jag, mer ämsint, än dess egen Mor knapt warit,
 Had' gierna för dess skull i mörcka Grafwen farit.

Kungen.

Förbiude Himmelen, at någon det skull' täncka;
 Låt sliq inbillning ej' Ehr't ädla sinne fräncka;
 Är det ej' nog min sorg mig sielf i hiertat swider,
 Skal hon ock öklad bli, af den min Drottning lider?
 Ach låt mig icke se Ehr' sköna kinder wäta,
 Hwad tröst är det för mig, hwad kunna tårar bäta?

Ranunc.

Den kärlek jag Ehr' här har lydnad i sitt följie,
 Jag wil ej' förja mer ell' och min sorg fördölja;
 Men säg mig nu, min Kung, hwad täncken J at swara
 De Traciers Sändebud?

Kungen.

Jag wil nu låtan fara
 Tillbaka, med det swar, at Snöhwit fins ej' mer.

Ranunc.

Ach neff Ehrs Maj:t, jag ber, betäncken Ehr:
 Det skulle samnerlig af deras Kung uptagas,
 Som en updichtad sak, at honom med bedraga.
 Om sandt är hwad mig sägs, at detta Uchta-Band,
 Som han ästundar, kan gie styrcka til Ehr't Land,
 Så skal jag råda, det man ganska hemligt hölle
 Den olycka här skiedt, och at det swaret fälle;
 At Eders Maj:t dess tillbud gierna hört
 Och hos Prinseban det på tiensligt sätt framfördt;
Samt

Samt banat wägen til ett godt och nödjämt swar,
När Prinzen visar sig och sielf det emottar.

Kungen.

Hur kan jag loftwa bort hwad ödet mig beröswat?

Ranunca.

Ett sådant Stats grep lär wäl ofta wara öswat;
Han har ej Snöhwit sedt, ty kan min Dotter få
Dess ställe fylla, om det Eder tåckes så.

Kungen.

Ehr wisshet öfswergår alt hwad man klokt kan nämna
Jag wil altsammans til Ehrt råd och styrfel lemna.

Kungen går bort.

Ranunca til Cyane.

Låt se min Dotter at du dig så wiist upför,
När han dig talar til, at du dig wärdig gör,
Af honom älskas och at Kunga Namnet bära
Det står nu hos dig sielf at winna sådan äbra.

Cyane.

Jag wet ej hur mig är; Jag hisnar, när jag täncker
På all den Lycka som Ehr gunst och kärlek ständcker,
Hon är så stor, at jag knapt tror det wara sant
Alt hwad jag hör och ser:

Ranunca.

Ja achta dig nu grant,
At du om detta Hof ej som en Främling talar,
Ett ord, som obetänckt snart utur Munnen halar
Kan i ett ögnablek kullkasta ens förslag.

Cyane.

Alt nog, min kära Mor, Ehr wilja är min Lag.

Ranun-

Ranunca.

Jag wil nu laga, at han straxt sig skal anmäla
 Hos dig, hwars syfla blir hans hierra til dig stäla
 Och dig förstålla, som du wore den han tror,
 Fullborda detta wäl, så blir din Lycka stor.

SCENA 3.

CYANE, PRINZEN.

Cyane allena.

NCh usle jag, jag ser min Lycka långt förut,
 Om denna Dag ett giör på Lif och Lycka slut;
 Men fast mitt fel är stort och til fördärf mig skyndar,
 Så tyckes mig min Mor sig likwäl mer förshudar,
 På sköna Snöhwit, som oskyldigt lida får
 För en som Hennes nöd sig städse förebrår.
 Och som doch ingen ting från Undergång kan hielpa
 Ach! kunde jag mig sielf i Hennes Kuhla stielpa
 Och ewigt gidmma mig samt alt hwad mig bedröfwar;
 Men ödets grymhet mig en sådan tröst beröfwar,
 Är jag i tilstånd at afhöra kärligt tahl?
 När hiertat mitt är fult med ängest och med qwahl
 O hårda Moder, du befaller alt förgiäfwes,
 Af sorg all lydriad och naturlig plicht förqwasfwes.
 Gide likwäl, hwad du kan, olyckliga Cyane,
 Fullborda snart ditt lopp och hastia til din bane.

Prinzen.

Uppå det tilstånd, som Chrs Höghet mig förunnat,
 At sig upwachta, har jag icke längre kunnat
 Förstålla mig och låts som jag ett wore här;
 Jag wet man giordt bekant min längtan och begiär,
 Och

Och skattar mig nu säll at få min wördnad bära
 Til Edra Fötter, samt Personligen den åhra,
 Hwars skönhet jag har kiänt igenom rycktes Mund,
 Men sielfwer aldrig sedt förnu på denna stund.
 Mitt Hierta är förut utaf Ehr dygd intagit
 Och min inbildning har eij heller sig bedragit,
 Uti Ehr fågring, som så allmänt rosad är,
 Jag fruchtar, skönste, at I hos Ehr täncka lär,
 Det jag på lika sätt utaf Ehr kiännas borde,
 Förn jag mig något hopp om Eder ynest gjorde,
 Men om Ehrs Höghet eij sig någon Måka tar,
 Förre än hon finner den, som lika förmon har,
 I skönhet, dygd och wett samt i fullkomlighet,
 Så lefwer Snöhwit all sin tid i enslighet.

Cyane.

Ehr dygd och tapperhet min Prins är mig bekant
 Jag ser med fågnad, alt hwad man mig sagt är sant
 Om Edert wäsend och Person, men tag eij illa,
 At til Ehet åhrende jag nödgas tuga stilla,
 Tills jag får weta hur' min Far täcks yttra sig,
 En Barnslig wördnad är mig der i hinderlig,
 Defutan är jag af ett Blod, som mera tvingas,
 Til Kung och Stats behag och tycko, än de ringas.
 Jag har eij något wahl, mitt Hierta är eij mitt:

Prinsen.

Jo, min Prinsessa, det bör alltid wara fritt;
 Om I otwungen eij, mig kunnen detta gifwa
 Så kan jag aldrig i mitt sinne Lycklig blifwa;
 Det är och hwarom jag Ehrs Höghet ödmjukter,
 At weta, om jag i mitt wärf misshagar Ehr,

Th

En fast jag uti sorg min lefnad full förnöta
 Och utaf Ehr förlust mig i förtwiskan stöta,
 Jag wille doch eij på Ehrt Hierta göra wäld,
 Ell' se Ehr frihet, til en twungen lydriad, säld.

Cyane.

Här lyser nu Ehr dygd, min Prins, i all sin pracht
 Och lemnar mig eij mer til motstånd någon macht;
 Ja tilstår at jag det för intet twång anser,
 Om Kungens wilja är, at jag skal blifwa Ehr.

Prinszen.

Ach Skidneste Prinzeß:

Cyane.

Hon tohl Ehr åsyn eij, sen I mitt tycke wet,
 Förlåt min blygsamhet

Prinszen.

Den störfsta Seger, som mig Lyckan nånsin gifwit,
 Ur, at af Snöhwit, jag så gunstigt Bönhörd blifwit.

SCENA 4.

ERALLKARL, PALÆMON, SILVIA;

Erällkarl.

Du må säkert tro, at Snöhwit lefwer än
 Och skal med min tilhiely snart wisa sig igen,
 Sår jag Ranuncas Kiäpp af dig i mina Händer,
 Dess kraft och Erälldoms konst på en gång återwänder:
 Jag skal så laga, at hon sielf skal återkalla
 Den gömde Mid och at hon Henne skal besalla,
 Ut blifwa Prinszens Brud och när det är bestält,
 Glöm eij at löna mig och straffa henne snält.

E 2

Palæ-

Palamon.

Din Lön skal bli så stor som du den wil begiära
Men efter din förtienst kan ingen dig föråhåra.

Det arga trället skal och ej sitt straff undgå,
Om något finnes, som til dess brått swara må.

Trällkarl.

Ödlig nu hwart enda ord, som jag åt dig har sagt,
Ty eljest är förstört alt hwad wij öfwerlagt.
De rådslag hwilka ej på tyshets grunden byggas
Ha sällan framgång, men plå ostra gå til raggas.

Sår ut.

Palamon allena.

O! hwad bedrägerij, hwad falskhet utan life!
Är wäl ett sådant träll i Platos mörcka rike?
Är ett så farligt diur i hela Werlden til,
Som Drinnan, när hon list och arghet öfwa wil
Nej? När wij Männer all wår bästa tid förnöda,
At lära slughet och at andras omkullstöda;
När wij, i fåfängt hopp, at säga mycket wett
Uhr Böcker, ha ospard all möda, slit och swett,
Så winna wij dock ej det blott naturen löser
I d nnas Hierta, som af gift och ondka pöser.
Är nånsin sådant spordt, det en sig understår
Bortsnappa en Prinness, at icke något spår
Fins af dess bortkomst, och sen i dess ställe sätta
Sin egen Dotter, samt, hwad mera är än detta,
Bedraga twenne Hof med hennes Sistermål.
Palamon, bliggs du ej, at du alt detta tåhl?
Nej jag får tåla det, om jag ej wil förspilla
Den hielp mig lofwad är, ty bår jag tåla stilla,
Tills Snöhwit kommer fram och är sitt fångsle qwitt,
Men då lär och så jag begynna tåla fritt.

Silvia

Silvia Kommer in.

Det enda som förmår mitt Hierta at hugswala
 Ar när som Lyctan giör, at jag med Ehr får tala
 Och när mitt slutna Bröst jag för Eör öppna kan,
 Min hela Lefnads Ro med min Printhes förswann,
 Och det mig plägar måst är, at jag skal upfråta
 Min sorg och icke dierfs en gång min Dgon wåta,
 Aft smålt nu Hierta mitt, och giut dig uti gråt
 Du får här släppa lös din suet och sorge-låt.
 Skal jag då aldrig mer få sköna Snöhwit skåda?
 Skal falskhet list och wåld få så ohämnat råda?
 Skal odugd Dygdens rum intaga som ett rof?

Palemon.

Jag kånner all Ehr sorg, det giörs eij mer behof
 Att klaga, Himlen wet hwad del jag deri tager
 Och at Printhesans nöd mig stundeligen gnager,
 Dock tror jag eij det hon uti sligt tillstånd döer.

Silvia.

Jag bör dock sluta det af alt hwad som jag hör.
 Tror wål min Herre at Cyane nu skal Gistas
 Med Traciens unga Brink och at det så anstiftas,
 Att hon war Snöhwits Namn och Brydnad bära skal,
 Om hon eij inom des får något swårt förfall.

Palemon.

Jag wet det förre, men förfallet som J nämnen
 Ar mig okunnigt; om til äfwentyrs J ämnen
 Förtiga det, så är förmycket redan sagt.

Silvia.

Eysslåtenhet mot Ehr skal mig eij bli tillagt:
 Den arma Flitkan lär snart lägga af en börda,
 Som gläder Fruer, men plå Jungfru-Namnet mörda.

Palæmon.

Nu spår jag of rått godt, om det så hafwer sig,
 Wår Drottning kommer hit, jag ber I följn mig.

Palæmon gier henne handen och går hastigt ut.

SCENA 5.

PJGA och DRÄNG.

Pigan.

Så ska du weta, Wår, här står rått illa til.
 Wår Drottning af en Prins sin Dotter gifwa wil;
 Och rått som hon ska gå med Honom ned til Kjöckta,
 Så klaga hon, at hon eij hade dertil styrcka,
 Och dermed fick hon ondt; hwad menar du hon fick?

Drängen.

Hon fick wäl buka=ref, som hastigt öfswergick.

Pigan.

Hon fick en Unge, men om du eij tåga wet,
 Så får båd' du och jag af Moran all förtret.

Drängen.

Du skull' ha tegat sielf, så had' jag tåga kunnat.

Pigan.

Då had' jag spricka måst; kan skie du mig det unnat.

Drängen.

We bort det aset, som så illa sig utskämt.
 Jag blir nu allt för rädd och det är utan skämt
 För allt hwad Öwinsolet är; när Förnämt Folck går så,
 Hwad skal man icke tro at Pigor gådra då?

Pigan.

Du är rått skamlös och en stolle om du tror,
 At Dygden endast i de Höga Lofften bor:

Ell' följer Rangen åt, en Piga ofta år,
Mer Dygdig än som den som Guld och Silke bär.

Drängen.

Men huru går det då med hennes Sistermål?

Pigan.

Det lär gå galit om det intet uppskof tål.

Drängen.

Än med vårt eget. Säg, wil du eij en gång luta:

Pigan.

När något handlas skal, så bör man länge vruta.

Tyst - - - jag ser Drottningen och måste undan springa;

Drängen.

Så får och icke jag här längre med dig tinga.

SCENA 6.

RANUNCA, SNÖHVIET.

Ranunca allena.

SU brast uppå en gång, den tråd som jag har spunnit,
Mitt grymma öde har nu spelet mot mig vunnit.
Uck kan ett Moders Bröst, en sörre sveda kiänna?
Ur någon plåga til, som liknas kan wid denna?
När jag med konst och wett har brackt den sak så wida,
Ät eij mer återstår än Wigfelen afvida;
När alt fullkommas skal, ja alt til önskan slutas,
Så ser jag alt, med mig, til undergången luta.
Wanartad Dotter, o! du skamsläckt af vårt kön,
Ur för min omsorg och min kärlek det min lön?
Naturens afskrap, du har alt mitt hopp fullkastat,
Med denna Fruchtbarhet, hwartil din odygd hastat;

Men

Men ack jag! arme! ack, jag har wäl blinder warit,
 Som stundlig henne sedt och likwäl ej ärfarit,
 At hon så warit rädd; om kärlek gör en Mor
 Så blind til Barnens fel, at hon dem näpplig tror.
 Hwad är mig nu til råds hwad bot kan jag upfinna
 Mot detta onda? Ty tillfället nyttias bör.
 Det som upskiutes sig aldeles ändra tör;
 Men huru skal jag? Jo! jag äntlig' mig besinnar;
 At Snöhwit endast är Cyane tämlig lif
 Til skapnad, fast hon är på Dygder mera rik.
 Hon måste komma fram och uti Templet räcka
 Den unga Prins sin hand, ett Flor som skal betäcka
 Des Ansichte, kan lätt förwilla Folckets tycken,
 Som anse Bruden sielf långt mindre än des Smucken;
 Det faller mig ej swårt; men huru at förnä
 Prinzeßan at bli tyst, der ligger macht uppå,
 Ty tala måste Hon, doch intet om sin nöd,
 Ell' sig sielf gifwa kund, det bleswo just min dödd,
 Kanske, med grusligt hot om wrede, straff och händ,
 Den blödigtsinta Mö tör bli til tysthet främd;
 Jag wil försöka det och Henne återfalla
 Samt detta ährende med läck och hot befalla.

Här Musiceras och hon gör ätskillige Figurer med sin Kläpp och säger:

Kom Snöhwit åter up och skåda Solens Ljus
 Kom, uhr Jord = Kuhlan, hit uti din Faders hus.
 Snöhwit kommer up uhr Jorden.

Ranunc til Snöhwit.

Prinzeßa, se hur' långt som min medömekan går,
 At den nu frisk och sund på detta Rummet står,
 Som uti många Uhr war ännad at bli qwar
 Uri det mörcka hohl, der nöd och ångslan war;

Men

Men min barmhertighet Ehr tacksambhet förtienar
 Och som jag Eder nu liksom nytt Lif förlånar,
 Så fordrar jag af Ehr den lydnaden igen,
 At I uptäcken Ehr för hwarken Far ell' Wän,
 Tills jag Ehr gifwer lof; Men skulle det så hända,
 At I Ehr gidren kund, så har all Nåd en ända,
 Ja, Jorden, samma stund, sin krafter öfna skal
 Ehr at upsluka och då blir Ehrs sista fall,
 Ehrs wärsta, ty då sku' Ehr plågor bli så store,
 At dem I nu försökt mot dem alsintet wore.
 Min macht är Ehr bekant, sielf Kungen är eif fri;
 Han måste lyda mig, om Han wid Lif wil bli.
 I skolen nu en stund min Dotters ställe taga,
 Och at til Templet gå Ehr med all Pracht tillaga,
 Der I med Traciens Prins sku' Gifwas på des wägnar
 Dock skal den Cermonie Ehr ingen rätt tilägna,
 At blifwa hans Gemål, men hennes Tienstems,
 Det är ju bättre det; än uti jämmer dö.

Snöhwit.

Ja wist, jag aldrig nog den Nåden kan beprisa,
 Som Eders Majjt mig deruti tacks wisa
 Jag är ju i Ehrs wäld, I kunnen mig förgiöra
 Och, uti en minut, långt under Jorden föra;
 Hwad I befallen skal med wörduad bli åtlödt
 Jag går at giöra allt, det mig nu är antydt.

SCENA 7.

PRINZEN af Tracien, PALÆMON, ENDHWITZ.

Pringen.

Jag wet nog huru högt jag Ehr förbunden är,
 För den bewägenhet mig Kung och Drottning wisat.
 Och som Prinzehan sielf nu samtyckt mitt begiär;
 Så är mitt hierta från all sorg och oro Lisat,
 Samt finner ingen ting, som det betungar mer
 An hur' at wisa sig rätt tackfsamt emot Ehr.

Palæmon.

Ehrs Höghet gifwer mig ett oförtient beröm,
 För det, hwari jag bör mig ingen del tilskrifwa;
 Doch som jag om des gunt tilstår mig wara öm,
 Så kan det annars eij, än mig stor fågnad gifwa,
 Om, med min trogna tienst, jag någon ting förmått
 Uträtta til des gagn och nöje: - - -

Pringen.

Jag har fått
 Så stora prof utaf Ehr wänskap, at jag dömmar
 Mig sielf för otacksam, em jag den samma glömmar;
 Men, säg mig, kan jag och i dag så Lycklig blifwa,
 At sköna Endhwits hand skal mig i Templet gifwas.

Palæmon.

Med Templets Brydning man nog gör sin högsta flit
 Och lär Prinzehan, som nu kläds, snart komma hit,
 Om Eders Höghet täcks des ankomst här afbida.
 Jag wil och tilse hwad med annat alt kan lida
 Och, när det är tilreds, bebåda det igen:

Prin-

Pringen.

Jag ser den Lycklig är, som hafwer Ehr til Wän.

Pringen allena.

Jag hoppas fuller snart få min Pringessa äga,
 All werldsens Lycka kan mot denna intet wäga
 Doch är hwar tima, som jag wäntar mig så swär,
 Så ledsam och så lång, ja, längre än ett år,
 Hon har mig tillsagt, at Hon wille sig insinna,
 I denna Luste=Gärd och at jag skulle winna
 Den förmon, at uti desz Liuswa Sällskap bli
 Förnögd och Lycklig, til desz offret är förbi,
 Ach si! Hon kommer här, min ögon redan kända
 Des strålar som der uhr mig ned i hiertat bränna.

Tit Pringessan.

Pringessa, jag wet eij, om I ny skönhet fått,
 Se'n mina ögon sidst med glädie Ehr ansäga,
 Ell' om min längtan har fördrökt den Kiärleks Läge,
 Som i mig är uptänd och plågar utan mått.
 Men det är wist, at jag mig känner bunden wara
 Med större Bortor, än jag först i början fick.

Endöhwit.

Wändandes Ansigtet ifrån honom.

Jag skull' med tienlig ord Ehr höflighet bestwara,
 Men all min qwickhet mig i Jord=Kublan förgick.

Pringen.

Hur' war det? Månne mig min Hörffel så bedrog?
Missagat ej mitt tal, så är jag Lycklig nog,
Doch tyckes mig Eht Mund mig annat något swar:

Snöhwit.

Min Prinz, förlåten, at jag diuvt i tanckar war.

Pringen.

Låt skönste ingen ting Eht sinnes No förstöra
Tänck ej på annat, än at all min Sälkhet giora:

Snöhwit.

Seendes at en Bistledam på Ewa råder som der summo.

Der summer du förnögd med trogne Makan din,
Men när jag kommer hem så lär jag mista min.

Pringen.

Swad hör jag!

SCENA 8.

SNÖHWIT, PRINGEN, PALÆMON.

Palæmon.

Det är nu i Templet redo lagat
Dit Kung och Drottning wil Ehrs Högheter ledsaga:

Pringen.

Så kom nu min Princkes, jag hoppas der at få
Ett sådant swar, som jag kan lättare förstå.

ACTUS

ACTUS V.

SCENA I.

KUNGEN, RANUNCA, PRINCES-
SEN, PALÆMON.

Ranunca.

Rerart Hon uhr Templet kom, wardt Hon så hårdt
betagen
Liffom en Blomma blir, af storm och hagel, slagen,
At Hon, förwandlad til sin hy, helt machtlös låg,
Ja så, at man til Lif knapt något teckn såg.

Pringen.

Ach! Himmel! hwad har jag så swåra mot dig skadat,
At, I min Lycka då, mig sådant fall tilskyndat;
Men jag bër säija hwad som i Trågårdén skiedde,
Och huru underlig Pringehän sig betedde,
Hon måste något ha, som Hennes sinne plågar;

Kungen.

Hwarutaf dömmes det, om jag får lof at fråga?

Pringen.

Hon talte om, at Hon i en Jord-Kuhla varit
Och lika som Hon der stor ångslan had' årfarit,
Hon troenne Under såg i Siffedammen sinna
Och såde, ånskidnt det sig ej med mitt tal rimma,
Här simmer du förnögd med trogne Makan din,
Men när jag kommer hem så lär jag mista min.

Ranunca.

Hwad sällsam drömmar ha des swaga hierne brytt.

§ 3

Prins

Prinszen.

Jag önskar doch, at Hon mig hade dem uttydt.

Ranunca.

Jag wil se hur Hon mår och om Hon sig påminner,
Ut hafwa sådant talt;

Hon går ut.

Kungen.

Ut hennes sukkdom lär då redan sådant märckat,
Hon måst ha varit yr, som grant deraf kan märckas:

SCENA 2.

*Ranunca kommer efter Snöhwit med en
Poigniard i Handen.*

Snöhwit höres ropa.

Wah! nå mig ett ihål;

Kungen.

Hwad är det som jag ser?

Snöhwit.

Wah frälsen mig, jag ber:

Kungen.

Är det min Snöhwit, som så länge varit dölgd?

Är det Ranunca ej, af den Hon är förfölgd?

Snöhwit.

Jo, jag Ehr Dotter är, som utan skuld utstädt
Otaligt ondt, sen jag til Stiuf-Mor henne sådt,
Dess Trulldom har mig bortt i en Jord-Kuhla fört
Hwar hårda stenen af min jämmer kund bli rörd;

Hwar

Hwar jag mitt usla Lif och säkert hade ändat
 Om Himmelen ej täckts det annorlunda wända ;
 Men som för Prinsens Skull jag så handterat blifwit ,
 Så är och för Hans Skull mig Lifwet återgifwit ;
 Ty sedan jag så låg , liksom i Grafwen sänckt ,
 Fants at Cyane , som af någon är förkränckt ,
 Just denna Dagen , då hon skulle Cronan bära ,
 Har fått ett Moders Namn , doch det med föga åhra
 Jag blef fördensskull straxt med hennes Kläder Zirad
 Och såsom Prinsens Brud utaf Ehr alla Zirad .
 Min Stiuf-Mors hårda hot , har mig så håpen giordt ,
 At jag nu fruchtar bli borttryckt från denna Ort ,
 Sen jag mig wägat at för Ehr mig uppenbara .

Palæmon.

Nej waren wid godt mod , J ären utan fahra ,
 Des Trällkonst kan Ehr ej tilfoga något mehn .

Kungen.

Har jag med sådan en min Thron och Hierta delat ?
 Hon har förtrallat mig , jag ser nu hwad mig felat ,
 Låt taga henne fast , Palæmon , war ej sen ;
 Jag märcker at det moln , som mitt förnuft omgifwit
 Förswinner och at alt mig synes mera liust ;
 Hur grufweligen har det Trället mig förtiust ?
 At jag ej förre förstådt det onda hon bedrifwit ;
 Hon skal få sådan Lön , som Trällpackor tilhör ,
 Des arghet all min hämd och wrede billig gidr ;
 Men du , mitt kiära Barn , som jag för död begråtit ,
 Välkommen i min Samn , som Gudarna tillåtit ,
 At jag dig än får se , den glädie jag nu har ,
 Fördrifwer all den sorg , som i mitt Hierta war .

Prinz

Pringen.

Tack, blida Himmel, Tack, at du upptäcka welat,
 De stygga anslag, som emot min wälgång spelat,
 Ehr, min Prinsefa, har jag Hand och Hierta gifwit,
 Fast Trälldoms grymma konst, Ehr welat från mig ristwit,
 Ehr wil jag blifwa och Ehr älska til min död,
 Förgiäten nu, at J för min skull lidit nöd.

EXEUNT.

Denna
 Söfken Snöhwits
 TRAGÆDIA

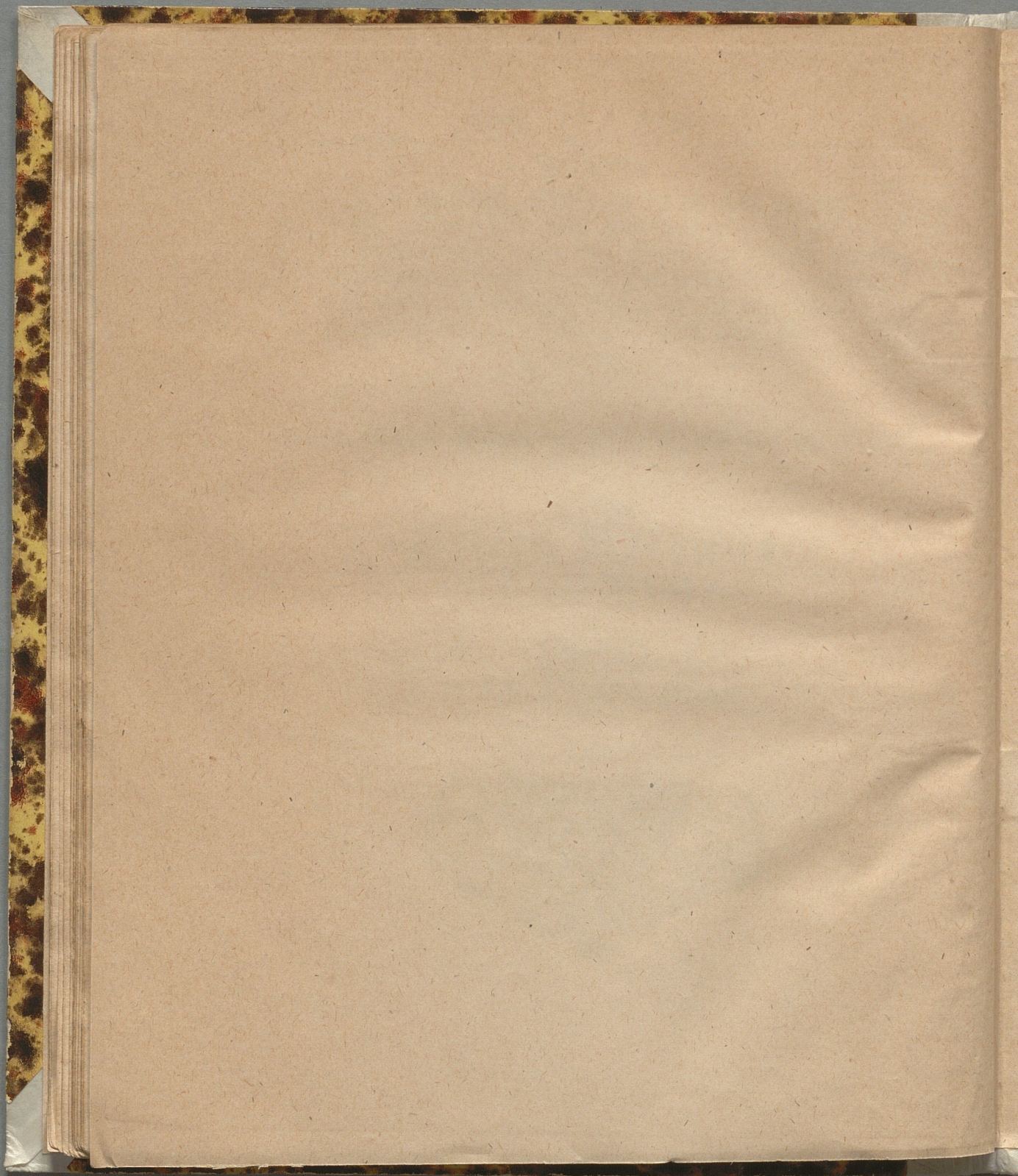
är
 Förestald

3 DECEMBER Månad

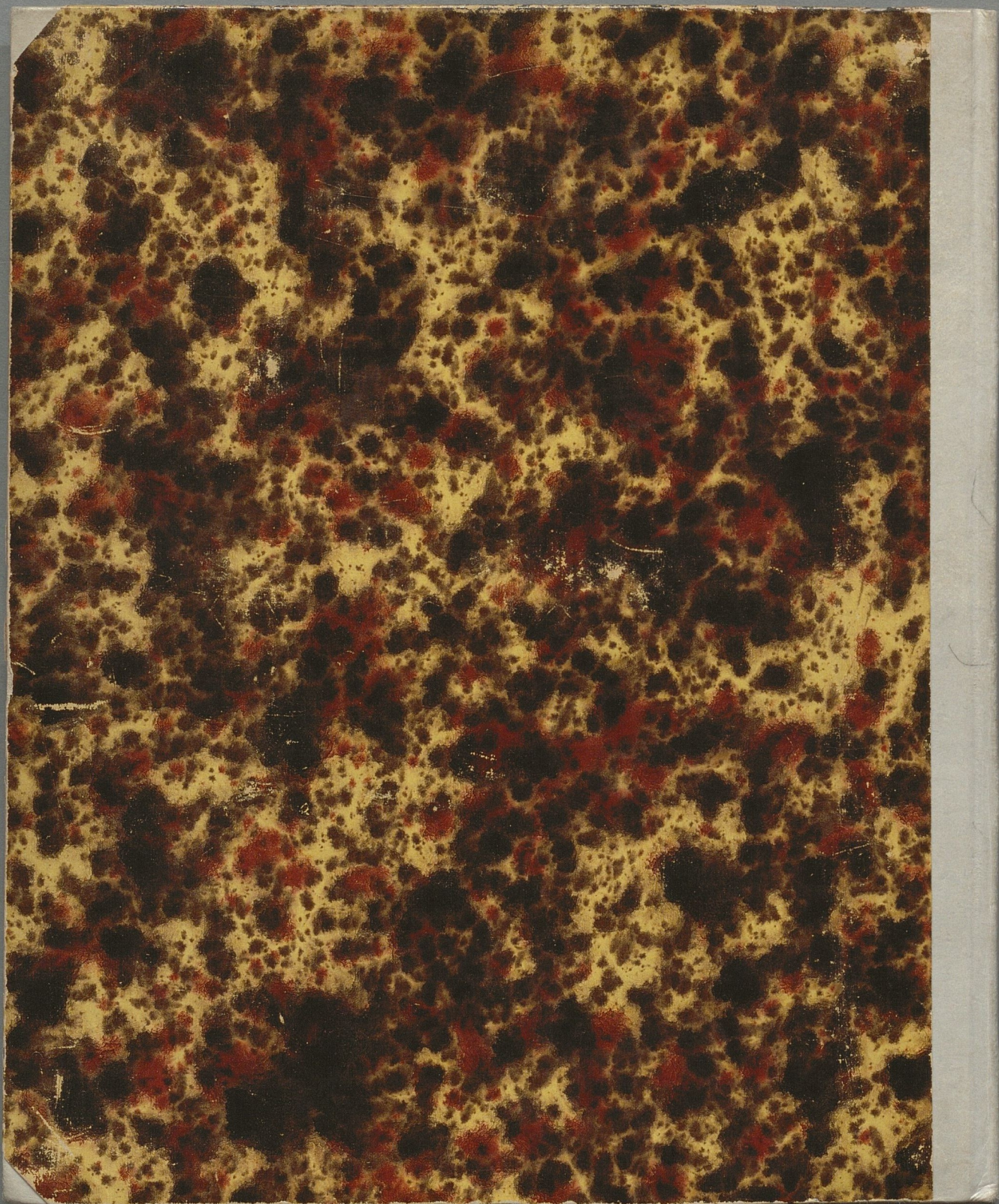
1737.

36
37
38

www.books2ebooks.eu